Pilde dela păsări

Faptul ce vom povesti s'a întâmplat în satul Dorneşti.

La marginea acestui sat este o căsuţă, în care locueşte Ion Petre, croitorul satului, cu soţia sa şi cu cei patru copii ai lor. Atâtea guri nu sunt lesne de hrănit. De aceea, cât e ziua de mare şi până seara târziu, Ion Petre munceşte de zor. Coase sau cârpeşte hainele locuitorilor.

Insă, în ce priveşte munca şi hărnicia, nici soţia sa Ioana nu se lasă mai prejos. Işi ţine casa curată, copiii spălaţi şi curaţi, îngrijeşte de grădină, de capra, care le dă lapte, — cu alte cuvinte, nici ea n'are o clipă de odihnă.

Deşi muncesc atât, amândoi sunt mulţumiţi. Nu duc lipsă de cele trebuincioase traiului şi mai au marea mulţumire, că toţi copiii lor sunt sănătoşi, cuminţi şi că le seamănă lor ca dragoste de muncă.

Dar acum doi ani şi ceva, copiii au avut parte de o bucurie deosebită. In adevăr, în primăvara de acum doi ani, o pereche de rândunici venise să-şi facă cuibul sub streaşina căsuţei lor. Din ziua aceea, nu era pentru cei patru copii ai croitorului plăcere mai mare şi distracţie mai frumoasă, decât să privească din curte la măestria şi priceperea cu care rândunicile îşi făceau cuibul.

„Niciun om nu poate face aşa ceva", zicea Fănel, băiatul mai mare, iar ceilalţi trei îi întăreau vorba.

Dar când rândunica a făcut ouă şi s'a pus să le clocească ! Să-i fi văzut atunci pe cei patru copii. Când umblau prin curte, se fereau să facă sgomot şi umblau în vârful degetelor. Se temeau că, altfel, rândunica se sperie, sboară dela cuib şi lasă ouăle, fără să scoată pui.

Tot ca să nu o sperie, deschideau şi închideau încet şi cu băgare de seamă uşi şi ferestre.

Insă bucuria copiilor nu mai cunoştea margini, când, din ouă, au ieşit puişori. Din patru ouă ieşiseră patru puişori. „Câte un puişor de fiecare din noi", îşi ziseră încântaţi copiii.

Şedeau cu ceasurile în curte, ca să vadă cum, rând pe rând, tatăl şi mama puişorilor de aduceau acestora de mâncare. Şi ce fel de mâncare le aduceau ? Musculiţe, cărăbuşi şi alte vietuitoare mici. Puişorii întindeau toţi odată ciocurile, pe care le ţineau cât mai larg deschise, însă părinţii lor nu greşeau, adică nu dădeau de două ori aceluiaş puişor, uitând pe ceilalţi. Impărţeau hrana cât mai drept şi dădeau fiecăruia pe rând.

Dar iată că într'o noapte dela începutul verii, s'a stârnit pe neaşteptate, o furtună groaznică. Un vânt puternic a adus şi a îngrămădit asupra satului Dorneşti şi împrejurimilor nouri negri şi groşi. Nourii s'au descărcat în formă de ploaie năprasnică, însoţită de fulgere, trăsnete şi tunete.

S'au trezit speriaţi toţi locuitorii din sat, au aprins candelele la icoane şi au început să se roage, ca Dumne-

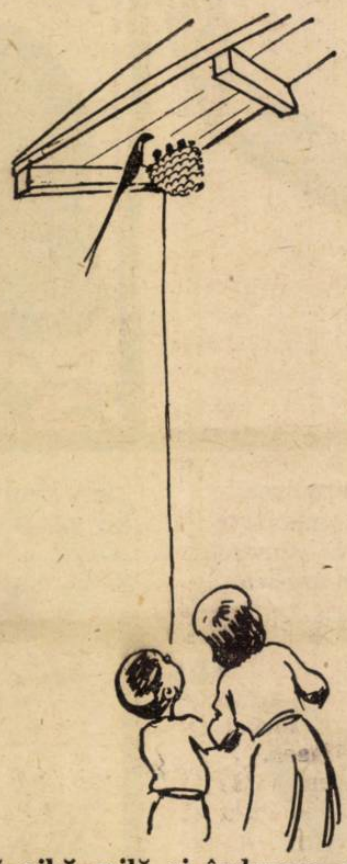

zeu să aibă milă şi îndurare şi să-i cruţe pe dânşii şi avutul lor.

Dar iată că s'a întâmplat nenorocirea : un fulger a căzut pe căsuţa croitorului Ion Petre. A căzut pe acoperiş, care a luat foc.

La vederea flăcărilor, au sărit vecinii, ca să dea o mână de ajutor. Cu ajutorul lor, au putut fi scoase şi scăpate de foc toate lucrurile din casă. Tot cu ajutorul lor, dar mai cu seamă datorită ploaiei, care cădea, a putut fi stins şi acoperişul, aşa că n'a ars decât o mică parte. Oricum, a fost o pagubă destul de mare pentru croitor şi familia sa. Insă el a zis soţiei sale : „Ioano, să dăm slavă lui Dumnezeu, că a fost numai atât şi mai ales să-I mulţumim, că atât noi, cât şi copiii noştri am scăpat cu viaţă".

In sfârşit, a trecut şi acea noapte de groază. Dimineaţa, cerul era senin, iar soarele încălzea cu putere mai mare, ca şi cum ar fi vrut să usuce zidurile străbătute şi udate de ploaie ale căsuţei croitorului.

„Ce s'a întâmplat cu puişorii de rândunică ?" Aceasta a fost cea dintâi întrebare a copiilor, când se mai desmeticiseră din spaima prin care trecuseră.

Au alergat tuspatru în curte, ca să vadă ceva ce le-a stors şiroaie de lacrimi. Au văzut că mama rândunică, având aripile întinse, stă moartă şi acopere cu trupul şi aripile pe cei patru puişori, pe care fulgerul îi arsese.

Venise şi Ion Petre şi nici el nu-şi putuse opri lacrimile la această vedere. „Tăticule, îi zise Fănel, dacă ne-am fi gândit mai devreme, i-am fi putut scăpa pe puişori.

— Nu-i puteam scăpa, răspunse tatăl lor, însă vedeţi ce pildă minunată de dragoste pentru copii ne dă această rândunică. Ea ar fi putut sbura şi scăpa, dar a vrut mai bine să moară, decât să-şi lase copiii singuri şi fără apărare. Şi a murit ocrotindu-i. Iată încă o pricină, ca să ne purtăm cât mai bine cu păsările şi celelalte vieţuitoare".

Povestită de MAICA LINA

LICURICI

Licurici,
stele mici,
şi-au aprins făcliile
şi-au plecat,

pe'noptat,
să vadă câmpiile...
Au purces,
de-au cules,

puful păpădiilor,
iar acum,
colo'n drum,..
... sfatul lampagiilor !

VICTOR POPESCU

Bunicul

Pe prispa casei tale şezi,
Cu gândul dus departe.
O lume veche tu visezi,
O lume ca din carte.

Feciorii toţi ţi-s gospodari,
Nurorile frumoase,
Ai mici nepoţi frumoşi, ştrengari,
Cu feţele voioase.

O ! Câtă bucurie ai
Când vin sburdând la tine !
Ii iei în braţe şi le dai
Săruturi cu suspine.

Apoi livada colindaţi...
Din pomi vă plouă floarea
Şi furişându-v'ascultaţi
Cântând privighetoarea...

BODEA P. ELENA